

שירים.

1. הפסנתר.

בזוית האולם מתבודד הפסנתר הזקן
ויהרהר בין צללים מתכפקים הרהורים עגומים
על זנוגית החלון עומדת עוד קרן אחרונה, —
אך טרם תופיע העלמה בדמיהדמדומים,
וידה הרכה לא תגע במנענעיו הנמים
ולא יתכו הצלילים החרישים אל נכבי הדממה,
ולא ירעד הדקולם בזהב-אסימונים מתנננלים,
ולא ידע האולם מכל שהעלמה חלמה...
כי יש אשר תבא בלט וידיה הלבניו
כמו חבצלות, — וצללים על גבה עמדו...
והיתה היא מלפת-הדממה ונפשה האלמה,
ועממה קרן השקיעה — וידיה רעדו, —
וחלפה בעין נשימה במנענעים — ונתכו הצלילים,
או געורה המראה, העמידה בה עינה הנלודה,
וזהלו ברחש דמדומים על קטיפת הספה,
ונדו בקלעים החורים להגיגי החמודה...
רק מאז אשר בא להנערה השפם המסולסל —
לא יפקד הפסנתר הזקן בשעת-הדמדומים, —
ועמד ומצפה לשוא הוא בדממת השקיעות
לביאת העלמה, שתעיר את צליליו עגומים...

II . נְכֻרָה .

אתַּי יַעֲלֵת־הוּן, אַתָּה קוֹסְמֵת נַעֲלָמָה! —
בְּעֵינֶיךָ — שְׁחֹר־לֵילָה מִתְנוּצֵץ בְּדַמָּה,
בְּבֵת־קוֹל צְעִיךָ — הִדְגְּגִינֵת הַנְּשָׁמָה
אֲנִי מְקַשֵּׁב — וְתוֹהָה עֲלֶיךָ...
וּמִי אַתָּה? מֵאֵין? אִי מְקוֹמְךָ יִתְעַלֵּם?
אֶלְמוּנֵי־שִׁפְתֶיךָ, כְּמוֹ עָלוּ עִם גַּלְיָם
מִגְּנֹז־אוֹקֵנִים... וְשָׁנֵי כְרוּבִים קָלִים
לִי רוֹמְזִים מְנוּמֹת לְחֵיךָ...
וְשָׁרָה שְׂמֵלְתְךָ שִׁירְתָהּ הַמְּנַרָה,
וְשִׁכְבִּים פְּזִיזִים בְּתֵעֵיךָ מְזֹרָה
וְחֵזֶק יְרוּתָת... וְלִפִּי — אֵשׁ זָרָה,
מְתַלַּבֵּט בְּרִתּוֹקוֹת כְּשִׁפְיֶךָ...
נְכֻרָה לִי אַתָּה, אַתָּה כֹּה קְרוֹזָה, כֹּה קְרוֹזָה,
וְאִם אוֹתִי לֹא תִדְעִי — וּבְרַשְׁתְּךָ אַתָּה שׁוֹכֵה...
וּמְחִיךָ לִי יִהְיוּ־גִזְמֵיךָ, — כִּי קְרוֹזָה
אַתָּה לִי, לְהַעֲבֹר עֲלֶיךָ...
מִי בְּעֵלְךָ, עֵסִי־מֵל שְׁאֵרְךָ הֲרֹנָה?
אִם פְּנוּיָה — מִי יִשׁוּר בְּחֵלְמְךָ תְּנַאֲוָה? —
אִם פְּכָה אוֹ כֶּכָה — אַתָּה שִׁירָה נִשְׁגָּבָה
שֵׁם יוֹצֵרְךָ בְּחִמּוֹתֶיךָ...

